

General-pukovnik
DŽEMIL ŠARAC

Titovo vojno djelo — istorijski doprinos revoluciji

(Prikaz edicije Titovih vojnih djela)

U nastojanju da čitaocu pruži na uvid i korišćenje sve ono što bi se iz Titovog ukupnog revolucionarnog stvaralaštva moglo izdvojiti kao vojna misao i djelo, Vojnoizdavački zavod je tokom proteklih godina pripremio posebnu ediciju Titovih vojnih djela i izdao šest knjiga sa zajedničkim naslovom *Tito — vojna djela*.

Edicijom se zahvata period od 1941. do kraja 1979. godine, na više od 2.500 stranica teksta. To je više od pet stotina radova koji su nastali u pomenutom periodu.

Prva knjiga obuhvata narodnooslobodilački rat naroda i narodnosti Jugoslavije, od 1941. do 1945. godine. U njoj su hronološki sređeni najvažniji Titovi radovi iz oblasti vojno-političke problematike. Pažljivim proučavanjem tih radova, čitalac se upoznaje s razdobljem koje govori o tome kako je Komunistička partija Jugoslavije, podigla narodni ustanak, kako se rukovalo četvorogodišnjom narodnooslobodilačkom borbom i revolucijom, kako se stvarala i razvijala oružana snaga revolucije, kao i kako se radala i u surovoj ratnoj praksi izgrađivala i potvrđivala strategija narodnooslobodilačkog rata i revolucije iz kojih je izrasla i naša autentična koncepcija opštenarodne odbrane i društvene samozaštite.

Druga knjiga zahvata period neposredno poslije rata do 1951. godine. U tim godinama teškim za našu zemlju, kada je bila izložena raznovrsnim pritiscima i sa Zapada i sa Istoka, Josip Broz Tito čini

ogromne napore da se obnovi i izgradi porušena i ratom opustošena zemlja, da se izgrade oružane snage u miru, očuvaju krvlju stečena sloboda i nezavisnost nove Jugoslavije i tekovine revolucije. I u to vrijeme drug Tito neprekidno vodi brigu o izgradnji i osposobljavanju oružanih snaga, o školovanju vojnih starješina (stručnom i tehničkom), o podizanju i izgradnji vlastite vojne industrije i opremanju armije savremenom ratnom tehnikom, o neprekidnom jačanju moralno-političke čvrstine pripadnika oružanih snaga i produbljivanju neraskidivih veza između naše narodne revolucionarne vojske i naroda.

Treća knjiga obuhvata Titove radove nastale od 1951. do 1960. godine, iz perioda zaoštrenih međunarodnih odnosa i hladnog rata, borbe za očuvanje mira u svijetu i jačanje ravnopravnih odnosa među državama i narodima. To je i decenija u kojoj se u Jugoslaviji razvija socijalističko samoupravljanje. Posebnu brigu drug Tito je i u to vrijeme posvjećivao izgradnji naših oružanih snaga.

Četvrta knjiga obuhvata period od 1962. do 1971. godine. U njoj su objavljeni najvažniji dokumenti i radovi Josipa Broza Tita koji se odnose na dalju razradu koncepcije opštenarodne odbrane i društvene samozaštite u uslovima izgradnje samoupravnog socijalističkog društva u Jugoslaviji. Uočljiv je napor da se koncepcija opštenarodne odbrane izgrađuje na izvornoj marksističkoj misli, na iskustvima narodnooslobodilačkog rata i revolucije i da odgovori potrebama efikasne odbrane Jugoslavije u svim uslovima.

Peta knjiga obuhvata razdoblje od 1972. do 1976. godine. U njoj se nalaze radovi koji izražavaju napore druga Tita da se dalje razradi koncepcija i usavrši sistem opštenarodne odbrane i društvene samozaštite. I u toj knjizi ima radova koji, strogo rečeno, nisu vojnog karaktera, ali je njihov značaj u tome što svojim sadržajem i porukama usmjeravaju teoriju i praksu opštenarodne odbrane u duhu marksističke teorije o naoružanom narodu i podstiču politiku odbrane naše zemlje ka očuvanju mira u svijetu. U knjizi je i Titovo izlaganje u Centru visokih vojnih škola prilikom promocije za doktora vojnih nauka.

Šesta knjiga sadrži Titove radove iz perioda sedamdesetih godina (od početka 1977. do kraja 1979. godine). Knjiga počinje izborom Titovih izlaganja na nekim sjednicama Savjeta narodne odbrane, u čijem radu je on uvijek aktivno učestvovao.

Od 85 radova koliko je objavljeno u šestoj knjizi, posebnu pažnju privlače: dio predavanja koja je u martu 1974. godine održao slušaocima Političke škole »Josip Broz Tito« u Kumrovcu; govori, zdravice i izjave za štampu za vrijeme njegovog puta na Daleki

istok, u avgustu 1977, kada je posjetio SSSR, DNR Koreju i NR Kinu i put na Zapad, početkom 1978, kada je posjetio Veliku Britaniju i SAD; govori povodom 35-godišnjice bitaka na Neretvi i Sutjesci, govor na Kadinjači, prilikom otkrivanja spomenika Radničkom bataljonu, referat na sjednici CK SKJ povodom 60-godišnjice KPJ (SKJ), SKOJ-a i Revolucionarnih sindikata i govor na VI konferenciji nesvrstanih u Havani. Ti radovi su veoma značajni za izučavanje istorije narodnooslobodilačkog rata i revolucije, borbe za pravilne međunarodne odnose i očuvanje izvornih principa nesvrstanosti kao i za dalje razrađivanje koncepcije opštenarodne odbrane i društvene samozaštite.

U pripremi edicije vojnih djela druga Tita, izdavač i redakcijski odbori, svjesno nisu iz sveobuhvatnog Titovog revolucionarnog djela izdvajali samo ono što je vojno u užem smislu. To nije bilo ni moguće, jer, kako je rekao drug Kardelj, Tito nikada nije bio samo političar a da istovremeno nije bio vojnik.

Titovo vojno djelo je samo dio iz ukupne riznice njegovog bogatog stvaralaštva, kao marksiste, revolucionara, narodnog vođe i državnika, stratega narodnooslobodilačkog rata i revolucije i tvorca koncepcije opštenarodne odbrane i društvene samozaštite.

Titova vojna djela su osobena. Ona pretpostavljaju kompleksnu, zaokruženu cjelinu teorijskih i praktičnih rješenja savremenih vojno-političkih problema i organizovanja jugoslovenskog samoupravnog socijalističkog društva za odbranu.

Titov doprinos u svim našim revolucionarnim dostignućima je od istorijskog značaja. To se ogleda u njegovim velikim delima: (1) osposobljavanja Komunističke partije Jugoslavije za ulogu revolucionarne avangarde; (2) pokretanja i vođenja NOR-a i socijalističke revolucije, (3) izgradnja samoupravnog socijalističkog društva; (4) izgradnja Socijalističke zajednice zbratimljenih naroda i narodnosti Jugoslavije; (5) izgradnja nezavisne pozicije naše zemlje u međunarodnoj zajednici i SKJ u međunarodnom radničkom pokretu, što implicira i nov tip demokratskih odnosa u tom pokretu; (6) izgradnja i afirmisanje politike i pokreta nesvrstanosti; i konačno (7) izgradnja koncepcije i doktrine opštenarodne odbrane kao instrumenta miroljubive politike Jugoslavije i sredstva očuvanja revolucionarnih tekovina.

Komunistička partija Jugoslavije, pune četiri decenije je pod Titovim vođstvom uspješno ostvarivala ulogu revolucionarne avangarde i vodila borbu za slobodu i socijalizam na našem tlu. To je bilo i ostalo presudno značajno za pobjede u ratu i u izgradnji jugoslovenskog socijalističkog samoupravnog društva, za ostvarivanje ravnopravnosti i jedinstva naroda i narodnosti SFRJ, za jačanje snage

naše narodne odbrane. Naša prošlost i naša sadašnjost potvrđuju Titove riječi: »Da nije bilo naše partije, ne bi bilo ni Jugoslavije«. Potpuno ostvarenje Titove vizije mjesta i uloge Partije danas — je dosljednije izražavanje istorijskih i jedinstvenih interesa naše radničke klase i radnih ljudi u politici SKJ i u cjelokupnoj društvenoj praksi; energičnije suprotstavljanje unošenja u SK interesa i uticaja tuđih radničkoj klasi; upornije razvijanje demokratskih odnosa u Partiji; efikasnije i mnogo odgovornije ostvarivanje demokratskih utvrđenih stavova i odluka na svim nivoima i jačanja moralnih i radnih kvaliteta i stvaralačke angažovanosti članova SK. Sve to u cjelini čini pretpostavke za očuvanje naše nezavisnosti i kontinuiteta naše revolucije.

Narodnooslobodilačka vojska, predvođena drugom Titom, bila je kako je on jednom rekao, kadra da sama, osim Beograda i jednog dijela Srbije, oslobodi zemlju i uništi fašističke snage na našem tlu. Stalnim borbenim dejstvima, naša oslobodilačka vojska vezivala je za ratište u Jugoslaviji i do 55 neprijateljskih divizija sa oko milion vojnika. Time smo doprinijeli znatnom smanjenju pritiska fašističkih snaga na frontove saveznika i bez sumnje, dali i svoj sopstveni veliki doprinos konačnoj pobjedi antihitlerovske koalicije nad fašizmom. »... Stvaranje partizanskih odreda, stvaranje naše nove, narodne armije i rukovođenje narodnooslobodilačkom borbom — to i jesu bili najvažniji zadaci naše partije u toku četvorogodišnjeg rata, to su najveća djela naše partije... zbog toga što je taj oslobodilački rat značio ujedno i nacionalno oslobođenje niroda Jugoslavije i socijalno oslobođenje radnih masa naše zemlje« — ističe Josip Broz Tito na V kongresu KPJ.

Pobjeda narodnooslobodilačke borbe i socijalističke revolucije, koja se u našim uslovima odvijala kao jedinstven proces, najveće je djelo naših naroda od kada se bilježi njihova istorija. Na toj baštini, u koju su ugrađeni naponi i žrtve naših predaka, podigli smo socijalističko jugoslovensko društvo i doprinijeli snagama slobode, mira i progressa u svijetu.

Predvođeni Titom, naučili smo u NOB-u da naša budućnost ne zavisi od namjera i snage nekoga drugog, nego od jedinstva i stvaralačkih napora komunista i svih drugih rodoljuba — od rezultata koje postizemo u izgradnji naše zajednice i snage naše odbrane. Nismo prihvatili politiku i stavove po kojima naša sadašnjost i budućnost zavise od drugih. Narod koji nije spreman da se brani ako bude napadnut, nema ozbiljnih izgleda da opstane i izgrađuje novo društvo, i ne može steći širi krug poštovalaca i prijatelja među progressivnim snagama u svijetu i računati na njihovu podršku.

Zato mi i ne predviđamo i ne bismo prihvatili prisustvo stranih savezničkih trupa na našem tlu ni u najtežim uslovima u kojima bismo vodili rat za odbranu slobode i teritorijalnog integriteta naše domovine. Takvim stavom iskazujemo naš strategijski odnos prema nezavisnosti zemlje i povjerenje u sopstvene mogućnosti.

Orijentacija na izgradnju socijalističkog samoupravnog društva znači orijentaciju na uspostavljanje odlučujuće uloge radničke klase i zadovoljenje njenih dugoročnih i konkretnih interesa u cjelokupnom društveno-političkom i ekonomskom životu SFRJ.

Titova strategija borbe za socijalističko samoupravljanje, za demokratiju udruženih proizvođača, koja se ostvaruje u borbi za moć udruženog rada u proizvodnji cjelokupnog društvenog života, je, u stvari, strategija borbe za konačno oslobođenje čoveka i njegova rada u najširem smislu tog pojma. Analizirajući naše domete na tom području društvenog života Kardelj je govorio: »Osnova svih sloboda i prava radnih ljudi i građana u našem socijalističkom društvu je pravo na samoupravljanje... Time čovek postaje subjekt i nosilac svih društvenih odnosa i od takvog njegovog položaja i uloge u društvu polazi ceo naš društveno-ekonomski i politički sistem...«

U našem društvu u kome rad postaje osnovna moć, država, i na nivou Federacije i na nivou republika i pokrajina, opravdava svoje postojanje i istovremeno proces svog ukidanja samo ako služi organizaciji i moći rada, prirodnoj ulozi radničke klase socijalističke Jugoslavije, ako doprinosi ostvarivanju njenih istorijskih, jedinstvenih i neposrednih interesa i zahtjeva, a ne osamostaljenim političko-birokratskim interesima. U tom smislu Tito je bio protiv pokušaja etatističko-birokratskih uzurpacija kako u Federaciji, tako i u republikama i pokrajinama i na drugim nivoima. Takvi socijalistički samoupravni odnosi su temelj odbrambenog organizovanja svih subjekata društva kao naoružanog naroda jer takvo organizovanje društva za odbranu predstavlja izraz istorijskih i aktuelnih interesa radnih ljudi i svih naših naroda i narodnosti.

Izgrađivanje i stalno produbljivanje ravnopravnosti, bratstva i jedinstva naših naroda i narodnosti za Tita je bilo jedan od temeljnih principa našeg socijalističkog zajedništva i bitan činilac naše odbrambene snage. Nijedan od naših naroda nije imao i nema izgleda da sam, izdvojen, riješi osnovne probleme opstanka u slobodi i u socijalističkom razvitku. O tome je drug Tito govorio: »Mnogo puta se pokazalo da narodi Jugoslavije ne mogu živjeti jedan bez drugoga. Nemoguće je to! Danas u svijetu mali narodi ili postaju plijen raznih osvajača ili prosto nestaju kao individualnosti... Jedino ujedinjeni možemo egzistirati. Granice federalnih jedinica u

SFRJ ... treba da budu nešto kao one bijele crte u jednom mramornom stubu ... nisu granice razdvajanja nego granice spajanja.« Jedinstvo naših naroda i narodnosti može da se očuva i učvršćuje samo na osnovama ravnopravnosti i socijalističkog samoupravljanja.

U uspostavljanju socijalističkih principa, zasnovanih na ravnopravnosti, u izgrađivanju odnosa između socijalističkih država i pokreta, Tito je vidio takođe jedan od bitnih činilaca naše odbrambene moći. Godina 1948, kao i one što su joj slijedile, označavaju novu epohu u tim odnosima. Nije riječ samo o jugoslovenskom otporu pritiscima staljinizma i uređivanju jugoslovensko-sovjetskih odnosa na osnovama Beogradske i Moskovske deklaracije, tj. na osnovama poštovanja nezavisnosti, suvereniteta, ravnopravnosti, nemiješanja u suverena prava drugog, odgovornosti pred svojom radničkom klasom i narodom, kao i uvažavanja različitosti puteva unutrašnjeg razvoja i osobenosti međunarodnih pozicija zemalja i revolucionarnih partija — nego i najširim strategijskim osnovama tako postavljenih odnosa u međunarodnom radničkom pokretu i odnosa među državama, posebno socijalističkim. Samo na tim principima može se uspješno izgrađivati socijalizam i ostvarivati internacionalistička solidarnost progresivnih pokreta.

Usko povezano s tim je i Titov teorijski rad i praktična djelatnost na izgrađivanju pokreta nesvrstanosti i definisanju principa politike nesvrstavanja, borba demokratizovanja međunarodnih političkih i ekonomskih odnosa, zalaganja za novi međunarodni ekonomski poredak, uz otpor svim vidovima dominacije. Sigurno je da socijalistička i opštjeljdska vizija budućnosti i malih i velikih naroda ne može biti zasnovana na poznatoj praksi osvajača: careva i kraljeva, imperijalističke i kolonijalne buržoazije i onih snaga koje danas, istina pod drugim zastavama i parolama, u suštini sprovode, opravdavaju ili najavljuju istu praksu; ne može biti zasnovana na bilo kakvoj i bilo čijoj hegemoniji i nasilju, vojnim intervencijama i drugim oblicima miješanja u suverena prava drugih naroda — ne može, dakle, biti ponavljanje međunarodnih odnosa tipičnih za klasno društvo.

Socijalistička i opštjeljdska vizija svijeta može i mora biti zasnivana na nezavisnosti, ravnopravnosti, političkoj i ekonomskoj saradnji i solidarnosti slobodnih naroda. Socijalistička Jugoslavija ima istorijsku ulogu i neprocenjive zasluge za takve progresivne tokove u razvoju ljudskog roda. Naime, svijet budućnosti je svijet mira i saradnje ravnopravnih i slobodnih naroda i ljudi. Naša domovina je, dostignućima u socijalističkoj izgradnji i ponašanjem u međunarodnim odnosima, stekla visok ugled i snažan vojno-politički polo-

žaj. Uspjesi Jugoslavije u međunarodnom životu čine značajan doprinos borbi za mir i progres. Ti uspjesi potvrđuju istorijske vrijednosti i perspektivu politike nesvrstavanja.

Svaka primjena specijalnog rata, svaki pokušaj destabilizacije našeg društva, pogotovo angažovanje oružane sile, u obliku vojnog pritiska ili agresije na našu socijalističku domovinu, antisocijalistička je i kontrarevolucionarna akcija. Jer, to bi bio nasrtaj na socijalističku, samoupravnu i nezavisnu Jugoslaviju, na tekovine jedne velike, autentične socijalističke revolucije, istaknutog borca za mir i progres u svijetu. Odbrana nezavisnosti socijalističke Jugoslavije i tekovina naše revolucije je progresivna i revolucionarna borba koja je istorijski značajna.

Titova koncepcija opštenarodne odbrane i društvene samozaštite i u sklopu toga stvaranje i izgrađivanje naših oružanih snaga i rukovođenje njima je Titov i naš odgovor na sve savremene probleme mira i rata. U razvijanju i oživotvorenju sistema opštenarodne odbrane stalno se otkrivaju i koriste nove mogućnosti, što je rezultat naše socijalističke samoupravne izgradnje i napora da pronademo najbolja moguća rješenja za probleme koje bi nam nametnuo agresor, naročito u najtežim oblicima rata. Sve što činimo logičan je nastavak naših tradicija, posebno iz narodnooslobodilačkog rata i socijalističke revolucije. Koristimo se i dragocjenim iskustvima drugih oslobođilačkih i revolucionarnih ratova. Riječ. je, u stvari, o formuli naoružanog naroda u novim uslovima, pri čemu su u mnogo čemu proširene njene komponente i njena sinteza. Tu je, prije svega, naša narodna i revolucionarna vojska — Jugoslovenska narodna armija i teritorijalna odbrana. Kako Tito kaže, »dva osnovna oblika organizovanja radnih ljudi, naroda i narodnosti Jugoslavije za oružanu borbu. To su konkretni oblici primjene Marksove ideje o naoružanom narodu. . . U tim oblicima poznato načelo da svaki građanin bude vojnik i svaki vojnik građanin — dobiva realni smisao i sadržaj«.

Odbrana postaje sve više neotuđivo pravo i dužnost radnog čovjeka i građanina, radnih organizacija, društveno-političkih zajednica i organizacija, državnih organa i svih ostalih subjekata u našem socijalističkom samoupravnom društvu. Ti poslovi i inicijative sve više postaju dio svakodnevnog života ne samo u Armiji nego i u radnim organizacijama, mjesnim i svim društveno-političkim zajednicama, u cjelokupnom našem društvu. Ovaj široki istorijski proces u našim uslovima socijalističkog samoupravljanja predstavlja u isto vrijeme ostvarivanje zahtjeva za efikasanom odbranom SFRJ. To je naš odgovor i kad je riječ o vjerovatnom odnosu snaga na našem ratištu u slučaju agresije na našu zemlju, o mogućnostima agresora

i o našim mogućnostima, karakteru i fizionomiji rata, posebno oružane borbe.

Kompleksnost Titove vojne i političke strategije proizlazi iz karaktera i prakse naše socijalističke revolucije koja traje. Revolucija je, u osnovi, ispunila zahtjeve nacionalnog i političkog, a postepeno ostvaruje zahtjeve socijalnog i ekonomskog oslobođenja. Titova strategija potvrđuje jedinstvo i prožimanje političke, ekonomske, socijalne i vojne komponente. Zasniva se na samooslobođenju, svjesnoj aktivnosti radničke klase i na zadovoljavanju životnih interesa svakog od naših naroda u izgradnji jugoslovenske socijalističke zajednice i na najširem učešću radnih ljudi, naroda i narodnosti u podizanju odbrambene moći. Riječ je o stalnom angažovanju snaga, svih socijalističkih subjekata, miliona Jugoslovena u ostvarivanju utvrđenog kursa i kao odgovornih i preduzimljivih stvaralaca u izgradnji zemlje i probudila je i razvila u radničkoj klasi i u svim drugim progresivnim i partijskim snagama našeg društva samosvijest o našim mogućnostima. Orijentacija prvenstveno na sopstvene snage u svim uslovima bitna je i trajna osobenost naše političke i vojne strategije.

Titova opredeljenja i djela potvrđuju se uvijek kao revolucionarno stvaralaštvo. Tito se nikada nije mirio s onim što je u istoriji uhodano, već je svoje ideje i odluke crpio iz izvora koji osiguravaju revolucionarno mijenjanje stanja i odnosa. Cjelokupna djela druga Tita potvrđuju životnu vrijednost i stvaralačku moć marksizma. Ideje i odluke SKJ i Josipa Broza Tita, pretvorene u djelo, revolucionarno mijenjaju položaj naših naroda i radničke klase, našeg radnog čovjeka i snažno utiču na položaj naše zemlje u svijetu i uopšte na svjetske odnose. U isto vrijeme, one mrse račune onim silama koje su pokušavale ili i danas pokušavaju da sudbinu naših naroda i narodnosti podrede svojim interesima i planovima.

Jačanje odbrambene moći SFRJ jedan je od strategijskih zadataka SKJ i svih ostalih organizovanih socijalističkih snaga. Upravo je odbrana nezavisnosti i teritorijalnog integriteta zemlje i svih tekovina revolucije najšira osnova za okupljanje i djelovanje naših rodoljuba. Sve što doprinosi jačanju naše zajednice ima i svoju odbrambenu, posebnu vojnu dimenziju. Odbrambena moć jugoslovenskog socijalističkog društva ravna je našim ukupnim ljudskim i materijalnim potencijalima, konstituisanim na istorijski nov način: kao potencijali naoružanog naroda. Oružane snage su njihov dio — udarni nosilac oružane borbe.

Nedavni događaji na Kosovu kao i neka druga naša iskustva, potvrđuju da je politička, ekonomska i socijalna stabilnost u najvećoj mjeri osnova naših mogućnosti na području narodne odbrane i

društvene samozaštite — u krajnjoj konsekvenci uslov za efikasno ostvarivanje koncepcije opštenarodne odbrane. Naša strategijska zamisao o odbrani i njeno pravo sprovođenje, pogotovu u težim uslovima rata i u vanrednim prilikama u nekom užem ili širem području zemlje, što u određenim situacijama može da nas zadesi istovremeno, zavise od ekonomske, socijalne i političke snage našeg društva, prije svega od stvarne sposobnosti i volje naših subjektivnih snaga da presudno utiču na tok stvari. Slabosti i neuspjesi subjektivnih snaga, negativno se odražavaju na nove mogućnosti odbrane i zaštite. Ništa toliko ne može podsticati ambicije i agresivnost neprijatelja kao naš propust i slabost. U mjeri u kojoj će se dalje razvijati socijalističko samoupravljanje, ravnopravnost i jedinstvo naših naroda i narodnosti i narastati materijalne snage naše zajednice, otvoriće se nove mogućnosti još aktivnijeg stvaralačkog odnosa naših ljudi u izgradnji naše odbrambene moći.

Sistematsko istraživanje Titovog vojnog djela ima za nas veliki naučni i praktični značaj. To proističe iz činjenice da je Titovo stvaralaštvo kao vojnog mislioca i vojskovođe trajalo više od četiri decenije i da su njime obuhvaćeni svi glavni problemi i dostignuća naše borbe za slobodu, nezavisnost, revolucionarni društveni preobražaj i odbranu od svakog pritiska i agresije. Titovo vojno djelo je od interesa za sve radne ljude i građane i neiscrpan izvor za razvijanje odbrambene moći našeg društva, a takođe od interesa za druge zemlje i narode kojima je briga o sopstvenoj slobodi i nezavisnosti na prvom mjestu.

Titovo vojno djelo predstavlja istorijski doprinos revoluciji, posebno stvaranju i izgradnji oružanih snaga i svih drugih odbrambenih potencijala naše domovine. Ono je neophodan instrument u borbi za očuvanje nezavisnosti, teritorijalnog integriteta i mira socijalističke Jugoslavije. Titovo vojno djelo je strategija mira i efikasne odbrane u slučaju agresije. I u najtežim iskušenjima u kojima se mogu naći narodi, posebno mali, Titovo vojno djelo ostaje realan putokaz pobjedi. Istražiti, srediti, sistematizovati suštinske vrijednosti Titovog vojnog djela i stvaralački ih primjenjivati, zadatak je dostojan najvećih napora.

U jačanju odbrambene moći naše socijalističke domovine rukovodićemo se uvijek Titovim strategijskim porukama: »Tude nećemo — svoje ne damo... Mi nikad nikoga nismo napadali, niti ćemo nekog napadati. Ali, spremni smo da se branimo i ako do nečega dođe — odbranićemo se«.